

Evangeliumi munkás.

„Mindenik az ő jutalmát veszi az ő munkája szerint.“ 1. Kor. 3, 8.

VII. évfolyam.

Budapest, 1914. január havában.

1. szám.

Bizonyságok a gyülekezet részére.

Ám hogy bírálja el a világ Isten törvényét? Az emberek mindenütt az isteni előírások ellen cselekesznek. Azon kívánságban, hogy a kereszt hordása alól meneküljenek, ami pedig az engedelmségnek következménye, a legnagyobb istentelenekkel az egyházak is karöltve járnak, amennyiben megakarják állapítani, hogy az isteni törvények megszűntek, illetve eltöröltettek. Az emberek sajnálatos vakságukban a folytonos előrehaladással és felvilágosodással dicsekesznek; ám az isteni örök romlással és erőszakkal látják tele lenni a földet. Földünk atmospherája a bűn következtében egy járványkórház levegőjéhez hasonló. Egy hatalmas munkát kell végeznünk, hogy az emberekkel megismertethessük az evangélium üdvösséget hozó igazságait. Ez képezi az Istentől elrendelt azon eszközt, amely által az erkölcsi romlás árját feltartóztathatjuk és ezáltal állítja képmását ismét vissza az emberben. Ez képezi az általános megváltás üdvesszékét. Ez az az erő, mely az embereket ismét egyesíti egymással. Ezen igazságok terjesztése és közkinccské tétele képezi a harmadik angyali üzenet feladatát. Isten azt kívánja, hogy ezen üzenetnek hirdetése képezze a jelenkor

legnagyobb és legünnepélyesebb munkáját a világon.

Sátán állandóan arra kényszeríti az embereket, hogy az ő alapelveit fogadják el. Ily módon akar Isten munkája ellen küzdeni s Isten kiválasztott népét egy becsapott embertömegnek tüntetni fel. Ő testvéreink vádolója és vádlói hatalmát azok ellen használja fel, akik becsületes életmódot folytatnak. Isten az által akar Sátán támadásaira felelni, hogy megmutatja a helyes alapelvek iránti engedelmség áldásos következményeit. Mindazon világosság, amely a multban fénylett, amely a jelenben világít és amely sugarait a messze jövőbe veti rendelkezésére áll mindazoknak, akik el akarják azt fogadni. Ezen világosság dicsőségének, amely Krisztus jellemének dicsősége, kell megnyilatkozni az iskolákban, a szószéken, a lapok és könyvekben, a gyülekezetekben és egyáltalán minden oly intézményben, melyet Isten népe alapít. Legyen minden egyes intézmény tanubizonysága annak, hogy mily üdverőt rejtenek az evangéliumi igazságok magukban. Ezek mindannyian oly eszközök, melyek segítségével Istennek az emberi nemre vonatkozó tervei megvalósulnak.

Isten népe képezze azon csatornát, amelyen át az isteni befolyás szétáradhat az egész világegyetemre. Zakariás próféta látomásában két olajág van,

melyékből aranycsöveken át folydogál az olaj a szentély korsójába. Belőle táplálkoznak a szentélybeli lámpák, hogy így állandóan egy kellemes és tiszta fény ragyogja be a szentélyt. Hasonlóképpen árad Istennek világossága azon kiválasztottakra, akik Isten közvetlen közelében állanak, hogy azt Isten népéhez közvetítsék és ez által az egész világra világosságot, örömet és üdülést árasztanak szét. Közvetítő csatornák legyenek Isten kezében, amely által a világra az isteni szeretet árja áradhat szét.

Kassa—Északmagyarország.

1912-ben szakították el az Északmagyar misszóterületet a magyar misszió-egyesülettől. Ez az újabb beosztás nagyon áldásosnak bizonyult. Ez évi november 27-30.-ig tartottuk meg ez évi konferenciánkat. Körülbelül 50 testvérünk volt jelen, köztük oroszok is, akik az igazságot nem rég fogadták el. Roppant sok üdöztetést kellett kiállani a szegényeknek eleintén falujukban a hatóságától. Azonban állhatatosságuk által mégis kivívták falubélieik tiszteletét. Az a pap, aki legtöbbet ártott nekik, a templomában lett öngyilkossá s azóta annyira becsülik őket, hogy még kalapot is emelnek előttük. Az általánosan felébredt érdeklődést most már szorgos és hasznos munkával lehet kihasználni. A terület tagjai összesen mintegy 30 taggal gyarapodtak és számuk körülbelül 100.

A terület legnagyobb gyülekezete Kassán van. Alapját testvérnők, mint Dörnerné, Lutovszkiné és az elhalt Brefin Lydia vetették meg. Szombaton én és Dail testvér felkerestük sirját, amely a hegyen fekvő, nagy temetőben van. Mennyire örült volna, ha velünk

együtt részt vehetett volna ezen szép gyülekezetben. Ám ez már nem adott meg neki. Ám ha a magot elvetette, részesülni fog az aratásban is.

Mikor missziómunkánkról beszélünk, Istennek jó lelke jött közénk és vonult be sziveinkbe. A mintegy negyven tag rövid idő alatt 1232 koronát adományozott az Ur munkájának céljaira. Isten lelke nem csak arra képesít bennünket, hogy az Ur szavára hallgassunk, hogy törvényeit betartsuk, hanem hogy másoknak is segédkezet nyujtsunk.

A szombatiskolában 53 tag volt együtt, akik 41 koronát adományoztak. Kifejtették, hogy az összes pénzek az egész világról egy ugyanazon kasszába folynak és így a legkisebb csepp is Isten munkájának nagy tengerét gyarapítja.

Isten lelke szívünket meglágyította s mikor a szombati gyülekezetben ültünk, úgy éreztük, mintha Istennek jelenlétében lennénk. Három kedves lélek jelentkezett felvételre. Az egyik egy nagyon buzgó katolikus volt eddig. Most eltökélte, hogy ezentúl az Urat fogja szolgálni. Mások fogadalmat tettek, hogy ezentúl hűségesebben fogják a rájuk bízott munkát végezni. Délután két előljárót és egy diakónust avattak fel és Dail testvér intézett hozzájuk egy rövid beszédet. Az arcok az örömtől sugároztak. Érdemes lett volna őket lefényképeztetni s így megörökíteni annak bizonyosságául, hogy Isten gyermekeinek öröme végtelenül nagyobb, mint a világé.

Az esti előadásokat is szép számban látogatták. Ezen előadássorozat különben a gyülekezeti helyiségben folytatódik.

Kessel testvérék háza tele volt vendégekkel. Igen szívélyes fogadtatásban részesültünk náluk. Különben Kessel

testvér lett a jövő évre is a missióterület előljárója.

Ez volt az ötödik általános gyűlés, melyen a Duna-Unió területén Huenergardt testvér társaságában én is résztvettem. Mondhatom, az egész területen mindenütt életet és fejlődést tapasztaltam. Isten lelke mindenütt velünk volt. Ezen utolsó gyülekezet volt a legszebb és legáldásosabb. A munkások mindenütt új erőt nyertek. S az Ur a következő évben is áldását fogja árasztani fáradozásaikra.

Böttcher J. C.

**Lelkek személyes megnyerése,
mint a gyűlekezeteknek a kegyelmi
idő lejártára való tekintettel való
feladta.**

II.

Thompson G. V.

Egy sátorgyülekezet alkalmával kihirdették, hogy egy kis gyermek, akit szülei magára hagytak, mialatt a reggeli istentiszteleten részt vettek, elveszett. Azonnal mozgásba jött az egész táborgyülekezet. Minden arcon könnyeket és aggodalmat lehetett látni. A reggelit elfeledték, senki sem gondolt az evésre. Az emberek minden irányban elszéledtek és addig keresték a kis gyermeket, amíg meg nem találták. Minden gyülekezetben vannak elveszett fiúk és lányok és még sem látjuk, hogy ily izgalomban lennének a gyülekezeti tagok. Vajjon meg tudja e valaki okolni, hogy mért vagyunk ily közömbösek? Ha személyesen felelősségre vonnak bennünket, hogy menthetjük magunkat?

Ha igazán keresztyén vagy, akkor fel is kell támasztanod a halottakat, tudniillik azon halottakat, akik a bűn és

áthágások következtében haltak meg. Azonban ezen munkához isteni erőre van szükségünk. Azon tanulságos csoda, melyet Elizeus művelt, világosságot vet arra, hogy mimódon lehetséges ezt megcselekednünk. A sunemi asszony gyermeke meghalt. Fájdalmában anyja a proféta ágyára fektette és sietett Isten emberéhez, hogy segítségül hívja.

„És bement Elizeus a házba és imé a gyermek ott feküdt halva az ő ágyán. És bement és bezárta az ajtót magára és a gyermekre és könyörgött az Urnak. És az ágyra felhágván, a gyermekre feküdt és az ő száját a gyermek szájára téve, szemeit szemeire és kezeit kezeire és ráborult és megmelegedék a gyermek teste. Azután felállott és egyszer alá és fel járt a házban, majd újra felment és ráborult. Akkor a gyermek prűszsente vagy hűtszer és felnyitá szemeit a gyermek, (2. Kir. 4, 32—35.)

Elizeus tudott a halottakkal bánni. Nem elégedett meg azzal, hogy a holttestet megtisztítsa, hogy drága kenettel megkenje és hogy gyolcslepelbe takarva eltemesse. Azzal sem elégedett meg, hogy a test felmelegedni kezdett; a halottnak fel kellett támadni. Addig fáradozott, amíg az élet teljesen vissza nem tért bele. A mi feladatunkat képezi, hogy a lelki halottakba új életet hozzunk az égből. Midőn Elizeus jött, bezárta az ajtót és midőn egyedül maradt a halott gyermekkel, komolyan imádkozott, Istenhez. A legszorosabb, személyes érintkezésbe jött a halottal és fáradsága megönféléldozása gazdagon megjutalmaztatta, midőn a halott feléledt. Ezen eseményből példát vehetünk arra nézve, hogyan kell lelkeket a megváltóhoz vinni. Imára, tökéletes odaadásra, mély felajánlásra és személyes, kitartó munkára van szükség.

Ha tökéletesebben megértenők egy gyermek életének az értékét, sokkal nagyobb tevékenységet fejtenők ki a lélekmentés munkájában. Egy északkarolinai ültetvényes két tüzes paripával a városda hajtatott. Egy üzlet etött megállott és a bolt küszöbén volt, amint lovai megbokrosodtak. Eléjük ugrott és bátran megragadta a kantárt. Az idegeneknek lármájától azonban még inkább megriadva a lovak végig rohantak az utcán, miközben a szerencsétlen ember még mindig a kantáron függött. Tovább száguldtak a lovak, míg végre a sok hajszától kifáradva két lábukra állottak és az ember a kocsí alá esett. Midőn a szemlélők a vérben fekvő embernek segítségére siettek, már halálán volt. Egy ottlévő fölėje hajolt és megkérdezte tőle, vajjon mért áldozta fel életét a lovakért. Erre az ember utolsó lehelle-tével alig hallható halk hangon sutto-gta: „Nézzétek meg aki a kocsiban van.“ Az emberek a kocsiba néztek és egy kis gyermeket találtak benne, amint a szalmában aludt.

Mikor holttestét a sirba fektették, senki sem mondotta, hogy igen nagy volt az áldozat. A kocsiban alvó kis gyermeke volt az oka, hogy az apa életét áldozta. Nem a kocsinak és a lovaknak értékére, hanem kis gyerme-kére gondolt. Nem gondolt a veszedem-re és elhatározta, hogy ha kell életét is feláldozza, hogy gyermekét megmentse. Vajjon igen nagy áldozatot hozott? Senki sem fogja mondani, hogy ily helyzetben ő is nem cselekedne hason-lóképen. Ám de körülöttünk számos gyermek van, akiknek élete ép oly becses, mint azé, aki a kocsiban feküdt, de akiket mégsem mentünk meg. Ha nem is tiéd, de valakié a gyermek. Vajjon nagyon sokat kívánunk, ha azt

mondjuk, hogy minden elveszett lélekért mi is olyan önfeláldozást és fáradságot fejtünk ki, hogy örökre megmenthes-sük az égnek, mint azon apa, hogy szerető fiát a haláltól megmentse.

Ha minden gyülekezeti tag fennen érez-né a felelősségét annak, hogy lelkeket megmentsen, sokkal többen juthatnának Krisztushoz. Gyakran lehetne a követ-kező kis példa által ábrázolni, ami lelkek megmentésére irányuló fára-dozásainkat. Egy hideg téli napon egy ember a vízbe esett. Egy valaki, aki meg akarta menteni, egy deszkát nyuj-tott felėje, melynek végét jég fedte. Az ember gyakran megpróbálta a deszka végét megragadni, hogy így életét meg-mentse, végre is kétségbeesetten kiáltott fel: „Nyujtsa kérem, az Isten áldja meg, a deszka másik felét felém, hisz ez a vége jéggel van fedve.“ Ha tehát lel-keket akarunk megmenteni, vigyázzunk hogy jellemünknek ne hideg fagyos végét nyilatkoztassuk ki előttük, hanem hogy szeretetünk által meleg, szemé-lyes érintkezésbe jöjjünk velük.

Nemrég a következő esemény által értettem meg világosabban a személyes munkának szükségét és az ez irányban ránk háruló felelősséget. Megkértek egy alkalommal egy prédikátort, hogy egy előtte teljesen idegen leány ko-porsójánál a halotti beszédet el-mondja. Elment tehát az illető lány va-sárnap-i iskolai előljárójához és meg-kérdezte tőle: „Vajjon Margitka keresz-tyén volt-e?“ Én bizony nem tudom, felelte a tanító. Több éven át állandóan felkereste a vasárnap-i iskolát, gyakran gondoltam rá, hogy megkérdezem, azonban mindig elfeledtem. Erre a pré-dikátor elment az előljáróhoz és azt is megkérdezte, hogy Margitka keresztyén volt-e? Ez is szomoruan felelte: Én

sem tudom. Sokszor gondoltam rá, hogy majd ha egyszer egyedül találom, beszélek vele róla, azonban sohasem volt hozzá alkalmam. Erre elment a prédikátor a leány anyjához és megismételte kérdését: Keresztyén volt-e Margitka? „Én nem tudom,” felelte a siró asszony. A vasárnapi iskolákba eljár és úgy gondoltam, hogy néktek, tanítóknak és előljáróknak a feladata vele e felől beszélni. Nékem sohasem volt alkalmam vele ezen tárgyról beszélni.

Szeretném tudni, nem uralkodik-e hasonló állapot a mi gyülekezetünkben is. Ha gyülekezetetekből egy gyermek meghalna, vajjon tudnátok-e, hogy Krisztus tulajdonát képezi-e, avagy sem? Habár jól tudjuk, hogy az illető gyermek oly családból származik, amely a szombatot megtartja s habár szorgalmasan látogatja is a szombatiskolát, ez még azonban senkit sem tesz keresztyénné. A fiatal emberek szívének, egy átalakuláson kell átmenni; meg kell nekik térni, ha meg akarnak menekülni.

A mennyben legnagyobb örömünket abban találáljuk, ha oly lelkeket látunk ott, akiket mi vittünk Krisztushoz. „Mert kicsoda a mi reménységünk, örömünk és dicsekedésünk koronája? Avagy nem azok leszték-e ti is a mi Urunk Jézus Krisztus előtt az ő eljövelekor? Bizony ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.” (1. Tess. 2, 19. 20.)

Ehhez mérten magunkhoz is intézhetjük ugyanezen kérdést: Vajjon mért is vagyok keresztyén? A saját, avagy mások javára e? Mivel azt hisszük, hogy a kegyelmi idő csakhamar lejár, egy óriási felelősség nehezedik ránk. Nagy adósságunk van és lefizetési határidje már lejárt. Pál apostol azt mondotta:

Köteles vagyok a zsidóknak és a görögnek. Vajjon mit is fogadott el tőlünk? Egyáltalán semmit sem. Azonban birt azzal amiben ezek szükölködtek és ezáltal adósuk volt mindaddig, amig minden egyes segítségre szorulótt meg nem mentett. A kezünkben van az elítélteknek kegyelmi levele és mindaddig adósuk vagyunk nekik, amig azt nem adtuk nekik. Ily célból kaptuk azt meg Istentől és vele hallatszik szerte az üzenet: „Menjetek gyorsan mindenfelé.”

Ha valakit, akit gyengéden szeretünk, ítéltek volna és mi részére az uralkodótól kegyelmet eszközöltünk ki, bizonyára sem éjjel, sem nappal nem pihentünk volna, amig azt kezei hez nem juttattuk volna. Előbbrevalónak tartanók ezt mindennemű világi foglalkozásunknál.

Bárcsak törné fel az Ur a közömböségnek jegét, amely szívünket borítja, hogy a veszendőbe menő lelkekkel ne tudjunk együtt érezni. Egyjambor prédikátor egy alkalommal így szólott: Én egy megtört szívű ember vagyok, nem magam miatt, hanem másokért. Isten megismertette velem a lelkeknek csodálatos értékét és én nem tudok élni, ha lelkeket nem menthetek meg. Breinard Dávid azt mondotta: „Nékem mindegy volt, hogy hol és milyen körülmények között éltem, csak lelkeket menthessek meg Krisztusnak. Erről álmodtam állandóan és ha felébredtem, első gondolatomat ezen fenséges munka képezte.” Vajjon a mai komoly időben ne legyünk e oly buzgók a kegyelem munkájának végezésében, mint Breinard Dávid volt annak idején az indiánusok közötti munkában?

Egy alkalommal késő este látták Knox prédikátort amint lakásából a ház mögött fekvő kerítés mellett haladt. Egy barátja követte s néhány pillanat-

nyi hallgatás után hangját vélte hallani. Imádkozott. Később mind erőteljesebbek lettek a hangok, melyek viaskodó lelkéből törtek elő és tisztán vette ki ezen pár komoly szavat: „Oh Uram add nékem Skótországot, vagy meghalok!” Ezután néhány pillanatnyi csend következett, majd ismét felkiáltott: „Oh Uram add nekem Skótországot, vagy meghalok.” Ismét csend lett, azonban néhány pillanatra újból ájtatosan törtek elő a szavak ajkáról: Oh Uram add nékem Skótországot, vagy meghalok!” Mért nem tanusít minden egyes gyülekezeti tag hasonló komolyságot és nem érzi át a lelkek megmentési munkálatának felelősségét? Kitartó és hűséges munkát kell végeznünk, hogy lelkeket megmenthessünk. Egyesek úgy mentenek meg, mintha csak a tűz széléről ragadnók el őket. (Judás 23.) Ám ha valakit a tűzből akarunk kimenteni, magunknak is közel kell a tűzhöz állanunk; éreznünk kell a füstöt és el kell szenvednünk a forróságot. Ha egy vízbefulót akarunk kimenteni, magunknak is a vízbe kell ugranunk.

Azonban mielőtt embereket akarnánk megmenteni és megmozgatni, előbb mint Jákob, Istennel kell küzdenünk és győznünk.

Ezen munkában első sorban oly hűséges lélekre van szükségünk, mint aminőt egy angol hadtest tanusított egy alkalommal. A seregnek egy ellenséges erődítvényt kellett megostromolni, mielőtt azonban hozzákezdtek volna az ostromhoz, előlépett a kapitány és kijelentette, hogy ez a vállalat oly veszedelmes, hogy csak kevesen fognak hazatérni. Önkéntesekre van tehát szükség, jelentkezzenek, akik részt akarnak venni. Erre az egész hadtest előre lépett.

Ha oly emberek, akik csak egy földi királyságért és annak dicsőségért küzdenek képesek ily önfeláldozásra és hősiességre, mennyivel inkább legyünk mi képesek rája, akik az utolsó időben a sötétség országa és annak hatalma ellen küzdünk.

Arra szólítottunk fel a többek között, hogy tagjaink számát emeljük a kétszeresére. Ez természetesen egy óriási feladatnak látszik, azonban még is nagyon könnyen megoldható, ha valamennyien munkához látunk. Mindenkinek csak egyetlen egy lelket kell az igazsághoz vezetni és a munka be van fejezve. Vajjon lehetetlen ezt megcselekednünk a következő esztendőben? Ha a kegyelem ideje lejár vajjon sok egy léleknek a megmentése egy esztendő alatt? Bizonyára nem! Ezt és még ennél sokkal többet is megcselekedhetünk, kedves testvéreim! Ajánljuk fel magunkat most sokkal tökéletesebben, mint eddig azon munkára, melynek célja lelkeket Krisztusnak megmenteni. Tökélje el közölünk minden egyes magában, hogy a következő évben Isten segítségével legalább egy lelket Krisztushoz fog vezetni. Ez új erőt áraszt szívébe, új erőt gyülekezetünkbe. A munkaerőt gyarapítja és Isten munkájának befejezését meggyorsítsa. Hányan akarják magukat a mai napon is ezen munkára felajánlani és mindaddig nem pihenni, amig legalább néhány lelket nem vezettek Jézushoz?

A dicsőség honában egyetlen csilgaltalan korona sem létezik! Ugy a saját, mint mások megváltása azon hűségtől függ, melyet a veszendőbe ment juhok megmentésében tanusítunk.

Figyelmeztetés.

Mivel már közel egy év óta egy bizonyos Munteán János és fordítója, Jónás János különböző gyülekezeteinket és testvéreinket felkeresik és közöttük holmi hamis tanokat igyekeznek terjeszteni, emellett azonban hű testvéreknek és gyülekezeteink tagjainak adják ki magukat és heteken át terhére vannak testvéreinknek, kérjük leginkább magyar és román gyülekezeteinket, hogy hitelt nekik ne adjanak és óvakodjanak jövőbeni látogatásaiktól.

Továbbá egy bizonyos Olál: János több gyülekezetben és testvéreinktől kisebb, nagyobb összeget felvett azon ígérettel, hogy vissza fogja adni. Figyelmeztetjük testvéreinket, hogy ígéreteire semmit se adjanak és az ily emberekkel a jövőben legyenek elővigyázatosak.

Akik ezen figyelmeztetésekben között állításokban kételkednek, azoknak konkrét adatokkal szolgálhatunk.

Testvéri üdvözzel

Meyer B. H.

Halálozási jelentések.

1913. aug. 30.-án meghalt a mi szeretett testvérnőnk, özv. Jakimov Jánosné, aki 1906. óta hűséges és áldozatkész tagja volt gyülekezetünknek. Egyedüli vágya volt, hogy gyermek ei is elfogadják azon igazságot, amely előtte oly becses volt. Engedje meg az Ur, hogy egykoron örömben viszontláthassuk.

Huenergardt J. F.

*

1913. dec.19.-én Nagy Sármáson meghalt Sinko Lajosné, szül. Császár Zsófia testvérnőnk, aki 2 és fél év óta volt gyülekezetünk hűséges tagja. Reményünk egy boldog viszontlátás, amikor halál többé nem leszen. Az Ur vigasztalja meg a hátramaradottakat.

Tökés János.

*

Békéscsabán nov. 30.-án hunyt el a mi szeretett testvérnőnk, Balázs Györgyné 32 éves. korában. Négy kis árvát hagyott hátra. Temetésére nagy tömeg gyűlt egybe, akik előtt Gassmann testvér beszélt azon megváltóról, akinek ezen testvérnőnk is hűve volt s akiben meghalt. Vigasztalja meg férjét és árváit az Ur ígéreteinek reménysége.

Botyánszky Mátyás.

*

November 1-én hunyt el az Urban Barabás, Lajosné, szül. Tusa Erzsébet testvérnőnk életének 35. évében. 5 év óta volt a gyoroki gyülekezetnek hű tagja. Hisszük, hogy az Ur részesíteni fogja az első feltámadásban. Nagyobb számu közönség előtt alulírott tartott gyászbeszédet.

Lovas Károly.

Gyülekezeteink és testvéreink

szíves figyelmébe

ajánlja magát Magyar Lajos atyánkfia, kinek Budapesten, VII., Dob-utca 52.

III. em. 2. szám alatt

harmónium vezérképviselete

van. Előnyös részletfizetésre is kaphatók. Kérjen még ma árjegyzéket ingyen és bérmentve.

Az 1913. november havi könyvárusítási jelentés.

Területek	Dolgozott		Rendelések			Elszállítva			Eladott könyvek			Brosurák		Folyóiratok			Össz. elad.	
	napok	órák	sz.	K.	f.	sz.	K.	f.	sz.	K.	f.	K.	f.	sz.	K.	f.	K.	f.
Duna-Unió																		
Középmagyar egyesület																		
12 állandókönyvtár	228	1700	—	—	—	—	—	—	135	321	50	1160	90	1587	171	20	1653	67
2 alkalmi „	10	46	3	12	62	—	—	—	1	2	—	38	80	200	23	50	73	80
Északmagyar miss. terület																		
1 állandó könyvtár	13	80	—	—	—	—	—	—	—	—	—	143	—	—	—	—	143	—
- alkalmi „	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Nyugatmagyar misz. terület																		
4 állandó könyvtár	77	471	—	—	—	—	—	—	149	324	—	814	55	290	35	80	1174	35
1 alkalmi „	15	78	—	—	—	—	—	—	—	—	—	98	74	—	—	—	98	74
Adriai misszióterület																		
könyvtár (vezető)	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Erdélyi egyesület.																		
3 áll. könyvtár	29	168	—	—	—	—	—	—	9	21	80	157	53	—	—	—	179	33
—alkalmi „	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Tisza-Száva miss. terület																		
2 állandó könyvtár	17	104	—	—	—	—	—	—	74	172	20	93	56	—	—	—	265	76
6 alkalmi „	61	347	—	—	—	—	—	—	11	20	90	291	05	940	51	29	363	24
Romániai misszióterület																		
2 könyvtár	34	78	—	—	—	—	—	—	—	—	—	296	90	641	86	95	356	85
Összesen :	473	3072	3	12	62	—	—	—	379	862	40	3055	33	3658	364	65	4291	88

Szives figyelmeztetés.

Hogy a visszamaradt és feleslegessé vált lapszámokat értékesíthessük, elhatároztuk, hogy az „Utolsó Üzenet“ és „Evangéliumi Munkás“ című lapjainknak bekötött évfolyamait is szives rendelkezésére bocsátjuk becses olvasóinknak.

Az Utolsó Üzenet 10. évfolyama

kötte 2 K 20 f.

Az „Evangéliumi Munkás“ a „Bibliai leckék“-kel kötte 2 K 20 f.

portómentesen.

A szétküldéseket az összeg előzetes beküldése ellenében azonnal eszközöljük. Kérjük szives merendelesek mielőbbi beküldését. Az „Utolsó Üzenet“ ellenben csak két hét múlva szállítható.

A KIADÓHIVATAL.

„Evangéliumi munkás“

Megjelenik minden hónapban.

Kiadja :

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Budapesten.

Szerkesztőségi bizottság :

Huenergardt J. F., Zeiner A., Kessel Fr.

Felelős szerkesztő *Huenergardt János F.*

Előfizetési ára :

„Utolsó Üzenet“ és bibliai leckékkel :

Egész évre K 3.—

Amerikába S —.80

(„Utolsó üzenet“ nélkül nem rendelhető.)

Előfizetések

Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala
Budapest, V., Katona József-u. 28., I. 5.
cimre küldendők.